

Sentencja

1) Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie istnieniu przepisu ustawowego państwa członkowskiego, który pozwala organowi administracyjnemu na wydanie wobec obywatela tego państwa zakazu opuszczenia go z tego powodu, że zaległość podatkowa spółki, której jest jednym z członków zarządu, nie została uregulowana, jednak zależy to od spełnienia dwóch warunków polegających na tym, że celem omawianego środka powinna być odpowiedź — w określonych, wyjątkowych okolicznościach, które mogą wynikać z charakteru lub wysokości tej zaległości — na rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa oraz że zamierzonym celem nie będzie jedynie osiągnięcie rezultatów gospodarczych. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy obydwa te warunki są spełnione.

2) Nawet przy założeniu, że zakaz opuszczania kraju taki jak ten, który objął P. Aładżowa w sprawie przed sądem krajowym, został zastosowany w warunkach przewidzianych w art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, warunki z art. 27 ust. 2 stoją na przeszkodzie zastosowaniu takiego środka:

— jeżeli opiera się on jedynie na istnieniu zaległości podatkowej spółki, której skarżący jest jednym z członków zarządu, i jest stosowany jedynie z uwagi na ten status, z wyłączeniem jakiegokolwiek oceny konkretnie indywidualnego zachowania zainteresowanego i bez żadnego odniesienia się do jakiegokolwiek zagrożenia, jakie miałyby on stanowić dla porządku publicznego oraz,

— jeżeli zakaz opuszczania kraju nie jest właściwy do realizacji celu, któremu służy, i wykracza poza zakres niezbędny do jego osiągnięcia.

Do sądu krajowego należy ustalenie, czy jest tak w sprawie toczącej się przed nim.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep — Niderlandy) — J.C. van Ardenen przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering

(Sprawa C-435/10) (¹)

(Dyrektywa 80/987/EWG — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Świadczenie z tytułu niewypłacalności — Wypłata pod warunkiem zarejestrowania się w charakterze osoby poszukującej pracy)

(2012/C 25/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J.C. van Ardenen

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Centrale Raad van Beroep — Wykładnia art. 4, 5 i 10 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23), zmienionej dyrektywą 2002/74/WE (Dz.U. L 270, s. 10) — Zakres gwarancji oferowanej przez instytucję udzielającą gwarancji — Przepisy krajowe zobowiązujące pracowników do niezwłocznego zarejestrowania się w charakterze poszukujących pracy przed dochodzeniem zapłaty wiarytelności z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia

Sentencja

Wykładni art. 3 i 4 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r., należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które w przypadku niewypłacalności pracodawcy zobowiązują pracowników — w celu dochodzenia prawa do wypłaty w pełnej wysokości roszczeń o zaległe wynagrodzenie za pracę, takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym — do rejestracji w charakterze osoby poszukującej pracy.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Lüdenscheid przeciwko Christel Schriever

(Sprawa C-444/10) (¹)

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 5 ust. 8 — Pojęcie przekazania całości lub części aktywów — Zbycie własności zapasu towarów oraz wyposażenia sklepu z jednoczesną dzierżawą lokalu handlowego)

(2012/C 25/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Lüdenscheid

Strona pozwana: Christel Schriever

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 5 ust. 8 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Uprawnienie państw członkowskich do zwolnienia z podatku VAT przekazania całości aktywów — Dzierżawa na czas nieoznaczony lokalu handlowego z jednoczesnym przeniesieniem na dzierżawcę własności zapasu towarów i wyposażenia sklepu — Możliwość uznania tego rodzaju transakcji za „przekazanie całości aktywów” w rozumieniu art. 5 ust. 8 dyrektywy 77/388/EWG

Sentencja

Artykuł 5 ust. 8 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że przeniesienie własności zapasu towarów oraz wyposażenia sklepu z jednoczesnym oddaniem nabywcy w dzierżawę lokalu handlowego na podstawie umowy na czas nieoznaczony, ale możliwej do rozwiązania przez każdą ze stron z zachowaniem krótkiego terminu wypowiedzenia, stanowi przekazanie całości lub części aktywów w rozumieniu tego przepisu, pod warunkiem iż przekazane aktywa są wystarczające do prowadzenia przez nabywcę w sposób trwały samodzielnej działalności gospodarczej.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Oliver Jestel przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-454/10) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 202 ust. 3 tiret drugie — Powstanie długu celnego w następstwie nielegalnego wprowadzenia towarów — Pojęcie dłużnika — Uczestnictwo w nielegalnym wprowadzeniu towarów — Osoba działająca jako pośrednik przy zawieraniu umów sprzedaży towarów wprowadzonych nielegalnie)

(2012/C 25/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oliver Jestel

Strona pozwana: Hauptzollamt Aachen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 202 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 paździer-

nika 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Powstanie długu celnego w następstwie nielegalnego wprowadzenia towarów na obszar celny Unii — Osoba, która działała jako pośrednik przy zawieraniu umów sprzedaży dotyczących nielegalnie wprowadzonych towarów, nie uczestnicząc bezpośrednio w ich wprowadzeniu — Przesłanki uznania takiej osoby za dłużnika długu celnego

Sentencja

Artykuł 202 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny powinien być interpretowany w ten sposób, że osobę niez zaangażowaną bezpośrednio w nielegalne wprowadzenie towarów na obszar celny Unii, która to osoba uczestniczyła w tym wprowadzeniu jako pośrednik przy zawieraniu umów sprzedaży dotyczących owych towarów, należy uznać za dłużnika długu celnego powstałego w związku ze wskazanym wprowadzeniem, jeśli osoba ta wiedziała lub powinna była wiedzieć, że owe wprowadzenie jest nielegalne, co należy do oceny sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) (C-468/10), Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEDM) (C-469/10) przeciwko Administración del Estado

(Sprawy połączone C-468/10 i C-469/10) (¹)

(Przetwarzanie danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuł 7 lit. f) — Bezpośrednia skuteczność)

(2012/C 25/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) C-468/10), Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEDM) (C-469/10)

Strona pozwana: Administración del Estado

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Przetwarzanie danych przez administratorów danych i udostępnianie ich adresatom celem realizacji ich odpowiedniego uzasadnionego interesu — Dodatkowe wymogi — Bezpośrednia skuteczność przepisów dyrektywy